

barnet og familien ikke kan løses, medens barnet er i hjemmet, nu skal der bare være en begrundet formodning om, at problemerne ikke kan løses i hjemmet.

Hvis man i dag ser sig omkring og ser på familier, som er stressede og har mange problemer, kan man da ikke nogle gange have en begrundet formodning om, at det måske ikke går? Jeg synes, det er en alt, alt for svag formulering. Jeg kan ikke forstå, hvordan man kan acceptere en sådan svækkelse af retssikkerheden.

De medlemmer, der har været på talerstolen, taler jo også, som om hver eneste fjernelse er lykkedes og er lykkelig, som om man kun fjerner, når det er allerhøjest nødvendigt, og som om man aldrig begår en fejl.

Jeg kan betro medlemmerne, at jeg har været ude for børn, som aldrig burde have været fjernet, og jeg har mødt familier med børn, som har fået lov til at være i hjemmet, og hvor man overhovedet ikke har grebet ind, men hvor man selvfølgelig skulle have grebet ind.

Når man herinde taler om kontinuitet i anbringelserne, er det, som om det så er garanteret, at der vil blive kontinuitet, hvis man berøver forældrene deres forældremyndighed, men medlemmerne ved da, og borgerne i dette samfund ved da, at der er mange andre forhold, der spiller ind.

De undersøgelser, der er blevet lavet af, hvordan det er gået de børn, hvor man har grebet ind, fra de var små, og hvor det offentlige har sendt dem rundt i en industri, i en mølle, med en anbringelse i familiepleje, hvor familieplejen ikke har kunnet leve op til det og har måttet opgive, hvor barnet er kommet på en institution med rullende vagter af 10-20 pædagoger, hvor barnet er kommet i familiepleje igen, og hvor familieplejefamilien er blevet skilt og barnet er kommet tilbage til en institution, viser, at det er klart, at barnet bliver mere og mere umuligt, forvirret og ødelagt, og så har man det her store barn, som vi nu må hjælpe og vedtage nogle efterværnsforanstaltninger for, og det er jeg helt enig i.

Vedrørende bedsteforældrene er der flere af medlemmerne, der har stået og sagt, at det er godt, de er kommet med. Jamen det står i loven, sådan som den er i dag. Det står i socialministerens vejledning, at man skal se på, om ikke barnet måske kunne blive anbragt i det nære miljø hos bedsteforældre, hos en moster, hos en tante eller hos bekendte i lokalområdet. Det står i loven i dag; der er ingen fornyelse i det.

Jeg kan ikke forstå, at man ikke koncentrerer sig om det, der er galt, og det er kvaliteten i sagsbehandlingen. Det er også med, og det synes jeg er fint. Problemet er, at man lever ikke op til lovens krav rundtomkring i kommunerne. Gjorde man det, havde vi ikke stået i den situation i dag, at vi må svække retssikkerheden for de familier, som har brug for hjælp og ikke har brug for at blive truet yderligere af de sociale myndigheder.

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg anerkender til fulde det engagement, som fru Tove Fergo netop udtrykte her fra talerstolen. Om det så også dækker over det slogan, som Venstre i øvrigt har, nemlig at Venstre ved man, hvor man har, vil jeg gå hjem og læse lidt nærmere på. Jeg vil gerne sige, at en række af de ting, som jeg hørte fru Tove Fergo give udtryk for, faktisk også er intentionerne med lovforslaget her.

Jeg synes, det har været en god debat, som endnu en gang har understreget, at der er et bredt engagement blandt partiernes socialpolitiske ordførere. Tak for det. Jeg synes også, der er god brug for et bredt engagement på dette her område, og det er efter min opfattelse meget afgørende, at der kan etableres et fælles grundlag, netop når vi har med så vanskeligt og så følelsesmæssigt et område at gøre.

Det er hensigten, at den særlige støtte til børn og unge i hvert enkelt tilfælde skal udformes på baggrund af en konkret vurdering af det enkelte barns eller den enkelte unges og families forhold, ligesom vanskelighederne så vidt muligt selvfølgelig skal løses i samarbejde med familien, i hjemmet eller i det nære miljø. Jeg mener klart, at det fortsat er vigtigt, men det er også afgørende at få slået fast, at i de situationer, hvor forældre og børn ikke har sammenfaldende interesser, og det sker jo, der skal forældrenes interesse ikke i for høj grad tilgodeses på bekostning af barnets bedste. Her skal hensynet til, hvad der er bedst for barnet, selvfølgelig veje tungest, men det er naturligvis fortsat afgørende, at forældrenes situation inddrages ved vurderingen af barnets behov, og at der tages stilling til forældrenes behov for støtte før, under og efter en anbringelse.

Lovforslaget indeholder en række forbedringer med henblik på at styrke den tidlige indsats. Det er helt afgørende, at der sættes ind med en tidlig og en målrettet indsats, som kan forebygge anbringelserne af både børn og unge